

01005 KHC
VIBEKE OLSEN
NIUADAL 14
2990 NIUA

43

000

Torhusets Fairchild Mellow (Zar-Zar), er blevet dansk Champion i en alder af 2 år og 5 md. Zar-Zar ejes af Florence Mclean

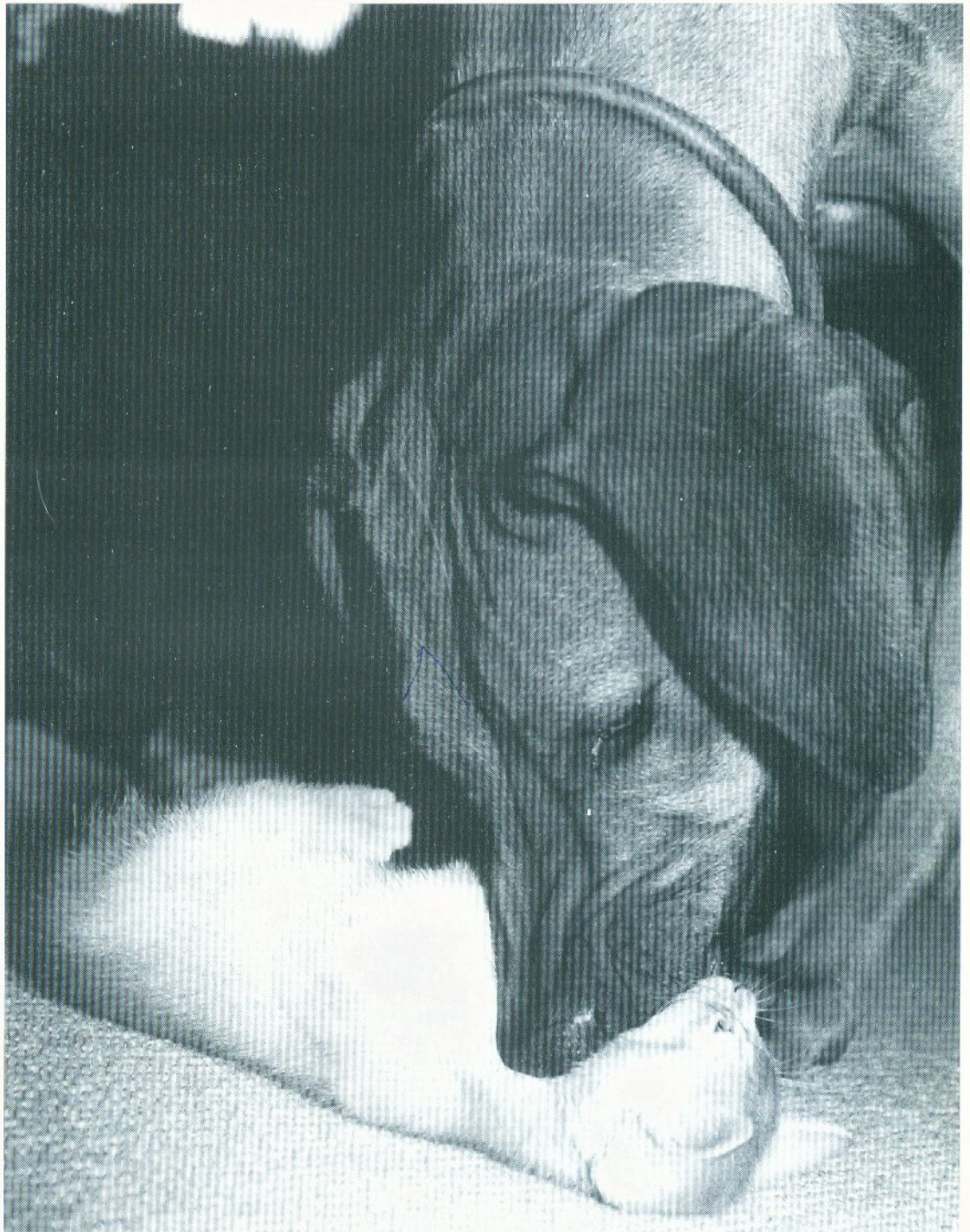

Nr. 2
September
1996

RR

RIDGEBACKEN

BLAD FOR RHODESIAN RIDGEBACK KLUBBEN

Rhodesian Ridgeback Klubben Danmark

Bestyrelsen

Formand:

Lone Fritzboeger
Stratfordvej 13
2300 København S
Tlf 31 59 17 70
Fax 31 59 17 70

Næstformand:

Jeanne Schou
Vibede Møllehuse 8
4640 Fakse
Tlf 56 71 36 17

Redaktør:

René B. Caspersen
Skørpingevej 29
4673 Rødvig
Tlf 53 70 73 50
Fax 56 56 30 29 (ring først)
rene@image.dk

Kasserer:

Annette Roed Olesen
Østbirkvej 34
8700 Horsens
Tlf 75 65 68 82

Sekretær:

Niels Barnkob
Østergade 49 B
3200 Helsinge
Tlf 48 79 26 66

1. Suppleant:
Margit Sand Nielsen
Gedhusvej 18, Ilskov
7451 Sunds
Tlf 97 14 54 28

2. Suppleant:
Elisabeth Svendsen
Møldrupvej 27
9520 Skørping
Tlf 98 39 15 22

RRK's giro

7 36 04 44

Kontingent

Enkelt :Kr. 195,00

Familie :Kr. 245,00

Husk Husk Husk Husk Husk Husk Husk

Opdrættere kan indmelde deres hvalpekøbere gratis,
ved henvendelse til kassereren.

Kontingent stigning pr 1997, enkelt medlemmer Kr. 225,00 og familie medlemmer Kr. 275,00

Hvalpe anvisning

Janne Hansen
Spættevej 4
3660 Stenløse
Tlf 42 17 35 66

Annoncer

1/2	1/2	Helside:Kr. 400,00
		Halvside:Kr. 225,00
		Kvartside:Kr. 150,00
1/2	1/4	Opsætning af annonce med billeder koster kr. 50 pr. billede. Rubrik annoncer koster kr. 2,50 pr. spalte mm.

ANSVARLIG OVERFOR PRESSELOVEN:

Lone Fritzboeger
Stratfordvej 13
2100 København S

REDAKTØR:

René Caspersen
Skørpingevej 29
4673 Rødvig

BLADUDVALG:

Helle Lauritsen 86 26 14 12
Anne-Grethe Mattiesen 62 26 32 08
Erik Fritzboeger 31 59 17 70
Christina Hanghøj 53 70 73 50

PRODUKTION

LAYOUT:
René Caspersen
Skørpingevej 29
4673 Rødvig

TRYK:

Offset
Viemosevej 65
4913 Horslunde
Tlf 54 93 44 01

På det seneste har der været nogle sager der har fået mig til at tænke over, hvad det er hvalpekøberne får når de køber en Ridgeback.

Lad mig først ridse nogle enkelte ting op som nogle opdrættere tilbyder:

En grundig undersøgelse hos dyrlægen, efterfulgt af en attest på hver enkelt hvalp.

Vaccination, nogle hævder det er nok at vaccinere moderen, men vacc. alligevel hvalpene for at berolige hvalpekøberne.

DKK købsaftale, som tager højde for de mest almindelige problemer mellem køber og sælger.

En lille "brugsanvisning" med råd og gode tips til den første periode.

Så er der igen nogle opdrættere som ikke tilbyder noget som helst andet end hvalpen.

Et andet punkt hvor opdrætterne adskiller sig, er ved valget af avlsdyr.

Nogle farer land og rige rundt (og udenlands) for at få deres hund bedømt og opnå så fine resultater til stambogen, som det er muligt.

Andre udstiller et par gange og får en 1 eller 2 præmie og lader det være ved det.

Der er selvfølgelig en stor mængde i midten, men jeg vil lige ridse modsætningerne op.

Så er det jeg spørger, hvorfor er der ikke forskel på hvad opdrætterne forlanger for deres avlsarbejde?

Og hvorfor er prisen på en Ridgeback overhovedet så høj?

Jamen det skal være en eksklusiv hund er der nogle der siger.

Jeg mener at ved det høje prisniveau på vores hunde, udelukker vi en stor mængde af gode hundeejere, bl.a. jægerne. Nu har vi efter års kamp endelig fået Ridgebacken kategoriseret som jagthund, men vi får ikke ret mange jægere ind i stalden, så længe de kan købe en traditionel jagthund for det halve af hvad en Ridgeback koster. Man skal huske at så længe Ridgebacken ikke har bevist sit værd som jagthund, så er det en stor omkostning, ikke mindst det store arbejde det koster at afrette en hund, når man ikke er sikker på at racen kan bruges.

Hvis racen skal udvikle sig i den retning som vi har ønsket, er det vigtigt at den kommer ud og bliver brugt. For at kunne avle målrettet på brugsegenskaberne er man nødt til at have bevis for at avlsmaterialet duer, og det bevis kan man kun få, hvis flere hunde bliver brugt.

Hvalpelisten

pr. 12/5-1996

Opdrætter: Marie og Henning Ølgaard Bloch
Tlf. 75 22 04 57

Det ville være en stor hjælp, både for mig, og for hvalpekøberne, hvis I ville ringe besked, om hvor mange hvalpe I har tilbage, eller om I har udsolgt. Husk også at der bliver først henvist, når I har indbetalt til kassen.

Til sidst vil jeg gerne takke alle dem der stemte på mig ved generalforsamlingen. Jeg håber at vi får et godt samarbejde, og at alle bliver tilfreds med mit arbejde som hvalpeanviser.

Med venlig hilsen
Jeanne Errebo

INDHOLD

Verdenskongres 1996	4
Kitoto	5
Stafetten	6
Referat af bestyrelsesmøde	8
Ræs i bjerringbro	10
Den løber sgu' da' stærkt	11
Regionalt	12
Historion om Tyson	13
Aggresion mod andre hunde...	14
Vildsvinejagt i New Zealand ...	16
Kængurujagt i Australien	17
Læserbreve	18
Pointsystemet	21
Udstillingsresultater	22

RHODESIAN RIDGEBACK VERDENSKONGRES 1996

Summeret fra artikler på World Wide Web, International Journal of Rhodesian Ridgeback og diverse private kilder.

Kongressen blev i år holdt i Melbourne Australien og det blev aftalt at kongressen i år 2000 bliver afholdt i Holland, der var deltagere fra hele verden og foruden mange hunderelaterede begivenheder: udstilling, lydighedsprøver (en trebent tæve vandt) og Agility, var der stande med oplysninger om de forskellige lande og deres klubber og mange foredrag og diskussioner.

Af foredrag kan nævnes:

Folinsyres forebyggende rolle mod Dermoid Sinus i Rhodesian Ridgebacks af John G. Roberts og Felicity A. Nicholls-Grzemeski.

Synopsis:

Efter det i en undersøgelse blev bevist at folinsyre har en indvirkning på forekomsten af Spina Bifida i mennesker, foretog foredragsholderne et studie i effekten af folinsyre på forekomsten af Dermoid Sinus i Rhodesian Ridgeback hvalpe.

Der var tre grupper, en "normal" fodret kontrolgruppe, en naturlig B-vitamin fodret gruppe (mange "grønne" grøntsager, lever, nyre med ihvertfald 200 mcg B-vitamin om dagen) og en folinsyre-tablet suppleret gruppe (2,5-5mg/dag). Supplementet skulle starte senest fra første parringsdag og helst tidligere.

Forekomsten af sinus var:

Normal diæt; 16% (34 af 213 hvalpe)
B-vitaminrig diæt: 0% (0 af 93 hvalpe)
Folinsyre tabletter: 7,3% (9 af 123 hvalpe)

I folinsyretablettet gruppen var der adskillige, der først startede på tabletterne adskillige dage efter parringen. Men alligevel er forskellen mellem forekomsten af sinus i kontrolgruppen og de to høj folinsyre grupper statistisk signifikant. Forfatterne konkluderede, at et højt mødrene folinsyre niveau i Rhodesian Ridgeback tæver signifikant re-

ducerer forekomsten af sinus i disse tævers afkom.

Husk at folinsyre /B-vitamin er giftigt i for store doser.

Ridgeback Mentalitet - speciel opførsel hos Rhodesian Ridgeback i sammenligning med andre hunde af Eva Bryntse

Synopsis:

Rhodesian Ridgebacks har adskillige karakteristiske adfærdsmæssige træk, nogle af disse er:

Evnen til at være bevidst om mange

"farer" uden at have behov for at fokusere på en enkelt adgangen (kan virke ukoncentrerede)

Vel udviklet kropssprog, der er så klart for andre hunde, at det forebygger konflikter.

Ben bidning for at etablere dominans
Hoftetacklinger

Kryber mod "fjenden"

Opgylpning af mad til hvalpene/ underkastelsestræning af hvalpe (tættere på vildhunden end mange andre racer)

Forfatteren påpegede desuden at da Ridgeback'en bliver senere moden end andre racer, er mental testning best på et rimeligt sent tidspunkt (3 - 4 års alderen) og kan faktisk være skadelig for en ung hund.

Endeligt for folk skal forstå og leve succesfuldt med Rhodesian Ridgebacks, er det vigtigt at forstå nogle af de basale forskelle i Ridgeback mentaliteten og ligeså vigtigt ikke at bort avle disse unikke egenskaber, der er resultatet af Ridgebackens oprindelse og originale funktioner.

Standarden

Ikke alle lande bruger den samme standard, de forskellige dokumenter er ikke radikalt forskellige men varierer i detaljer. Udenfor USA er de fleste standarder opbygget efter FCI standarden. Alle vores forskellige standarder stammer fra den originale Afrikanske standard og The Parent Club i Zimbabwe af de to Sydafrikanske klubber har den pt. under revision., herefter vil den blive overdraget til FCI.

Revisionens intention er at klarificere og tilføje detaljer til beskrivelsen af en passende repræsentant for racen. Der er et ønske fra mange kanter om en verdensomspændende standard, men man mente også at håbet herom var småt, grundet uenighed mellem FCI og AKC (den amerikanske kennelklub).

Stig Carlsons afsluttede tale:

Jeg har en drøm at vi kunne:

Blive enige om at den næste fire års periode kunne blive helliget kortlægningen af original Ridgeback adfærd.

original Ridgeback adfærd.

Koordinere ideer og erfaringer mht til en meningsfuld race karakteristisk.

Tage sig af at, materialet herom bliver cirkuleret til alle RR klubber, sammen med et konkret forslag om hvorledes vi opnår optimal ensartethed.

Samle en bog om signifikante racekarakteristikker til år 2000

HUNDE ER BEDRE ÆGTEFALLER

Ifølge en rapport fra universitet i Buffalo, USA er det godt for psykologien at have hund. Rapporten påviser at i stress-situationer gør en hund mere godt end en ægtefælle eller ven.

De 240 par, der deltog i undersøgelsen, blev studeret i stress-situationer, f.eks. kompliceret hovedregning. Deltagerne måtte udføre opgaverne i selskab med en ven, ægtefælle eller hund, og resultatet viste, at den psykologiske støtte fra en hund klart overfår værdien, af anden type mental

TIL MINDE OM KITOTO

Engang i april måned 1987, blev verdens bedste hund født, Bitte-nus Gonzo Kitoto hed han.

Det startede med at vi skulle have en hund, og efter nøje granskning af diverse hunderacer blev vi enige om at det skulle være en Rhodesian Ridgeback. Vi fandt ud af at der var en udstilling i Hillerød og vi besluttede at der skulle vi se hvordan disse Ridgebacks så ud i virkeligheden.

Med, for os, vanlig præcision ankom vi 1 time efter Ridgebacken var færdig med at blive bedømt. Skæbnen ville at vi på vej ud mødte en Ridgeback, det viste sig at være Kubwa. Hvis man var i tvivl om at en Ridgeback var en smuk hund, så kunne Kubwa fjerne den tvivl, og det var lige hvad der skete. Samtidig ændrede vi ønsket om en tæve til en han, så imponerende var han. Nå - men vi faldt i snak med damen, som gik rundt med Kubwa, det viste sig at være Vibeke Olsen, en af de bedste opdrættere vi har haft herhjemme og sørne om ikke hun havde et kuld hvalpe, vi kunne kigge på. Nu var det jo ikke sådan at vi ville købe en hund fra det første og det bedste kuld, men da vi kom hjem til Vibeke og så hendes hvalpe, ja så var der jo den vilde krabat der tæskede alle de andre og vi blev som smør da vi fik ham i hænderne. Det var vores første møde med Kitoto og selvom Vibeke flere gange spurgte os om vi nu var sikre på vi kunne klare sådan en "børste", så var der ingen tvivl i vores sind, han skulle det være. De følgende uger rendte vi Vibeke på dørene i tide og i utide, vi blev sågar inviteret derned en hel weekend, så vi rigtig kunne lære ham at kende.

Ugen inden vi skulle have Kitoto, fik Vibeke en dejlig hanhund tilbage, som ejeren ikke kunne magte, Phara hed han, han passede vi for Vibeke indtil hun fandt et andet hjem til ham. Så da vi fik Kitoto hjem havde vi pludselig 2 hunde i huset Hold k... der var knald på, Kitoto elskede sin "storebror" og de holdt sig ikke i ro i 5 minutter, og selvfølgelig skulle de ramle sammen den anden aften, så Kitoto hylede som var han ved at dø. Af sted til dyrlægen klokken 23 om aftenen, ingenting var sket. Når men efter et par uge fandt Phara et nyt hjem, og nu kunne vi rigtig nyde vores guldklump. En lettere hund at opdrage har aldrig levet, ingenting gjorde han galt.

Da han blev 4 måneder begyndte han at "tale", han sad og deltog i vores samtaler, med underlige lyde nærmest som forstod han hvad der blev sagt, og så ville han da lige give sit besyv med.

Som altid når vi kaster os over et eller andet, gå vi på biblioteket og låner ALT hvad der findes om emnet, det havde vi også gjort inden vi fik Kitoto, så en ting vidste vi, han skulle trænes. Vi meldte os til et AOF kursus og skiftedes til at gå med ham. Det viste sig hurtigt ikke at være sagen, hverken AOF eller at vi begge trænede med ham, formen på kurset var meget baseret på DKK's lydigheds program, og det syntes både Kitoto og vi var lidt kedeligt. Ved et tilfælde kom vi i kontakt med en som lige var startet i DCH Hvidovre Køge Bugt, gennem hende fandt vi ud af hvordan vi (Christina) fik startet i DCH. Det vidste sig hurtigt at være sagen for en Ridgeback, da DCH's program er meget mere spændende for hunden. Snart blev Christina så bidt af at træne med Kitoto at de altid enten trænede eller var til konkurrence, og det var virkelig noget som Kitoto nød.

Efterhånden som Kitoto var blevet voksen og kønsmoden blev han en rigtig djævel overfor andre hanhunde, og kun fordi Christina var så stædig (og så dygtig) lykkedes det at holde ham nogenlunde i ave. Men han var så dominant at han simpelthen ikke ville acceptere hanhunde i sin nærhed, og det er da også lykkedes ham at banke et par hanner der troede de var stærke. Der var bl.a. en Grosse Schweizer Sennen som også trænede i DCH, en dag slap den fra sin fører, og nu skulle Kitoto have bank, Kitoto greb den i nakken, og ruskede den som var det en klud uden at den rørte jorden, heldigvis skete der ikke noget, men det giver et udmærket indtryk af hans kræfter og hans temperament. Vi er overbevist om at det var Kitoto's held at han havnede hos nogen, for da vi ikke har nogen børn, blev hundene det vigtigste i vores liv.

Hans store dominans og selvsikkerhed, gjorde også at han var god at træne med, da man har noget mere at arbejde med når man har sådan en hund.

Efterhånden som årene gik i DCH, blev det tydeligere og tydeligere hvordan en Ridgeback reagerer på træningen. De kedelige gentagelser og de rene dressur øvelser, dem var han ikke meget for, men øvelser som spor, fritsøg og rundering, dem elskede han over alt på jorden. Da han var blevet en 6-7 år skulle Christina til at prøve noget nyt med ham, så han blev meldt ind i Civilforsvaret, og skulle uddannes til redningshund, dette lykkedes

også og mange fandt ham meget imponerende. En enkelt endda så meget at han ville have sådan en hund, nu var det ikke en hvem som helst vi her taler om, men en af de dygtigste hundefører i CF.

På udstillingssiden kan man betegne Kitoto meget kort, den evige toer. Det startede meget lovende på hans første Ridgebackdag i Korsør, han var 3 måneder gammel, og sluttede på en fornem 3 plads. Det tændte os virkelig så nu skulle han udstilles og vi farede land og rige rundt. I gennem hans udstillingskarriere har meningen om udseende svinget en del. På et tidspunkt skulle de være så små og spinkle som muligt, og på et tidspunkt så store og firkantede som muligt, men uanset den generelle tendens, har han altid klaret sig godt og han blev Champion på hans første udstilling efter han var fyldt 2 år. Selv på hans sidste udstilling, Ridgebackdagen 1995, blev han nr.2 eller bedst i modsat køn, i en alder af 8½ år.

Nu er Kitoto ikke længere, selvom man altid knytter sig tæt til sin første hund, så ved jeg med sikkerhed, at det vil aldrig lykkes at få en hund, der passer så perfekt til os. Jeg vil gerne til slut takke Vibeke Olsen for at have lavet den "perfekte" hund samt for hendes uvurderlige hjælp i starten, og for altid at stå til rådighed med hjælp og vejledning.

Æret være Kitoto

René

STAFETTEN

Allerførst en tak til Karin og Peter for viderebringelse af denne stafet til os. Også redaktionen skal have ros for "opfindelse" af denne måde til at få medlemmerne til at skrive i bladet. Herved får man jo fat i nogle læsere af bladet, der normalt ikke ytrer sig.

Vores Ridgeback er en udpræget familiehund - så denne artikel handler derfor om almindelige hændelser med en Ridgeback i vores hverdag gennem de sidste par år.

Lad mig lige præsentere min familie:

- Zansi 2½ år Ridgeback, familiehund
- Louise 14 år - elsker at nusse og pylre omkring Zansi
- Anders 11 år - spiller fodbold og slås med Zansi
- Frank ca. 40 år - traver, cykler, løber med sin gode ven: Zansi
- Inge ca. 40 år - forsøger at være med i det hele!

I omkring 12 år havde vi en dejlig lille tæppetisser - en blanding af en ruhåret gravhund og vist nok en dværgpincher !! Vor næste hund skulle være en rigtig hund, for Frank ville bl.a. gerne have en hund, han kunne løbe med rundt i skovene. Racen for vores nye hund kunne vi ikke rigtig blive enige om, men endte med en boxer. Men inden vi besluttede os endeligt, kunne vi da lige tage på en lokal hundeudstilling i Hyl-

lehøjhallen ved Middelfart: Der skete det: Vi så hunden, vi faldt for den, og vi besluttede os der på stedet: Det var jo sådan en, vi skulle ha': En Ridgeback!

Jeg kontaktede Dansk Kennelklub, der gav os hvalpeanviserens og et par opdrætters telefonnumre. Den første var ikke hjemme; det var den første opdrætter derimod, og så gik snakken ellers! Aldrig har jeg mødt så stor hjælpsomhed, imødekommethed, venlighed, ærlighed og åbenhed: En stor tak skal lyde til rette vedkommende for din store hjælpsomhed dengang, men i høj grad også nu, hvor vi kender hinanden meget bedre.

Hvor måtte vi dog vente længe på vores lille hund: Opdrætterne havde kun tænkt på hvalpe, da vi henvendte os, så vi måtte pænt vente på parringen, på graviditeten, på fødslen, på hvalpene - og så kunne vi endelig se kuldet! I mellemtiden lærte vi så flere Ridgeback-folk at kende samt selvfølgelig deres hunde - det var sjovt!

Vi hentede så den lille "Kijasaman Ezansi of Kwetu" - nu kaldet Zansi - i en lille papkasse, hvor kun hovedet vil kunne være i dag! Desværre var det sne og frost, så Zansi var ikke meget ude i de første uger; men han blev hurtigt renlig - og som han dog voksede! På det tidspunkt beskæftigede jeg mig med lokal-TV, så jeg blev nærmest "på-

agt" at lave en udsendelse om Ridgeback'en - det blev nærmest et hit: Sådan en hvalp er jo sød, og i den udsendelse blev det vist enhver klart, at en Ridgeback ikke er en skødehund (jeg var ved at trimle ned af bænken med hunden under interviewet - den gad dælme da ikke sidde stille og lytte!!).

Frank startede med hvalpetræning. Det gik fint; den lærte hurtigt de elementære ting, men ville langt hellere lege. Så gik Frank og hund videre, men de dumpede: Men hvem gider ligge dæk i 5 graders kulde og stiv kuling ?? Frank fortsatte dog det efterfølgende år, men det endte med, at mutter her måtte tage over, idet Frank fik arbejde i Holstebro og ikke var hjemme. Den ellers utrolig dygtige hundetræner kendte intet til Ridgeback-mentaliteten, så træningen gik ikke så godt. Når Zansi havde dækket 3-4 gange, havde "sittet" tilsvarende antal gange, så g-a-d han da ikke mere og alle, jeg siger alle, bevægelser foregik i slowmotion, og inden den var færdig skulle den da lige gabe! Ren protest! Det kunne træneren ikke forstå, han skældte og smældte - for til sidst at lade Zansi og jeg gøre øvelserne i vort tempo! Og når vi skulle løbe almindeligt løb, løb vi for hurtigt ak ja - siden har vi ikke gået til træning!

Frank træner med Zansi, mens han traver ture med ham, eller i haven, laver søgeøvelser - vi gør, hvad vi kan for

at tilfredsstillende hans behov. I sidste weekend skulle vi prøve noget nyt: "Væddeløb" det var vist en saga blot!!! Søde og venlige mennesker hjalp os tilrette, en dygtig træner stod parat til at tage over inde på banen, så vi var i de bedste hænder - men ak, hunden var ikke synderlig begejstret for haren eller nok rettere lyden. Zansi løb vel en kvart omgang uden at anstrenge sig, ganske kåd og legesyg, men så gad han da ikke mere! En anden nybegynder havde mere lyst, og det foregik i et ganske mageligt tempo: Der var ikke me-

get væddeløb i det løb man kunne se, at det var ren og skær sjov og fornøjelse. Men vi vil prøve igen - helt sikkert.

Oprindeligt ville vi have en stor hund, så Frank havde en løbeven; men en anden grund til valget af Ridgeback var, at vore børn på det tidspunkt var utrygge ved at være alene hjemme - og det er de aldrig mere! Alene størrelsen er nok til at jage folk langt væk - at hunden så er god, som dagen er lang, kan man jo ikke umiddelbart se. Som tidligere nævnt er vi næsten lige flyttet, og vi var meget skeptiske, idet vi skulle have huset fyldt med håndværkere i de første 2 måneder, så vi havde kun et værelse at opholde os i! Al bekymring blev gjort til skamme: Zansi lå midt i murerstøv, trælist, malerpen-sler, elektriske ledninger med 5-8 håndværkere regerende dagen lang. De skrævede akavet over den kæmpe kalv, der lå lige så stille midt i rodet og larmen og fandt sig i at blive trådt hen over! Heldigvis ville nogle af håndværkerne også lege ude i haven af og til - det var jo rart! Samtlige håndværkere var bare helt fortabt i Zansi: Så dejlig en hund havde de da sjældent set! Jo, jo, det er skam en dejlig hund, vi har fået fat i - ingen tvivl om det. Og meget "let" at opdrage - i hvert tilfælde ved han udmærket, når han gør noget forkert; man kan høre det på den måde, han kommer listende: Hen over

trægulvet på tåspidserne! Men det kunne jo være det gik denne gang...! Han imponerede os for ganske nylig: I de første 5 måneder i vort nye hus kunne han være overalt hos børnene i underetagen (kurven står i gangen udenfor børnenes værelser) samt i køkken/alrum; men efter adskillige plovfurer i vort nye trægulv besluttede vi at forsøge at flytte ham, så han kun havde underetagen som domæne - og tænk, det er gået ganske uden problemer, men det skal dertil også siges, at vi er meget i underetagen, og børnene

er det ikke flot? - det synes vi!

At have Ridgeback er ikke blot at have hund - det er lige ved at være en livsform! Min hundeelskende søster har lånt ham et par gange, og hun siger: Sikke dog en opsigts man vækker, når man kommer spadserende med Zansi - og det er jo korrekt: Magen til flot, muskuløs og elegant hund skal man se længe efter - for naturligvis er Zansi verdens flotteste Ridgeback, men for os er han jordens bedste familiehund.

Blot kunne vi ønske os en ting: En lege-kammerat til Zansi. En hundekammerat som vi kunne mødes med her i det midt/vestlige Jylland en eller to gange i måneden, så hundene rigtig kunne få leget og brugt deres kræfter. Næsten alle vi møder og kender har små hunde, og de leger nu en gang ikke på samme måde - så hvis der er nogen, der har lyst til at trave rundt i naturen med hunde ganske uforpligtende en eller flere gange i måneden, vil I så ikke ringe til os??? Telefon 97 40 60 18.

Vi kender ikke så forfærdelig mange Ridgeback-folk, men et par har virkelig imponeret os meget: Det er Søren og Inger Holmgaard. Hvis jeg har forstået det korrekt, så er de startet på bar bund uden den store hundekendskab og har nu opnået international anerkendelse med deres hund Kimba. En ihærdig indsats med utallige udstillinger. Vi tager hatten af for jer, Søren og Inger, det er virkelig en imponerende bedrift - det kunne være sjovt at høre jeres egen beretning....

Mange hundehilsner!

Zansi, Frank og Inge

REFERAT AF BESTYRELSESMØDE 27/5-1996 KL. 10.00

Tilstede: Lone Fritzboeger (LF), Rene Caspersen (RC), Jeanne Schou (JS), Annette Roed (AR), Niels Barnkob (NB).

Ad 1. Bestyrelsen konstituerer sig. LF formand, JS næstformand, AR kasserer, NB sekretær, RC redaktør. Der blev derudover oplæst et brev fra Elisabeth Svendsen (bilag 1).

Ad 2. LF redegør for, at transportpengene udgør 1 kr./km samt at evt. telefonpenge max. udgør kr. 1000,00 for formand/redaktør og kr. 500,00 for øvrige inkl. hvalpeanviser. De udbetales hvis nødvendigt, når der er penge til det, og hvis man beder om det.

Ad 3. Der blev diskuteret, hvorledes udvalgene skal arbejde. LF redegjorde for udstillingsudvalgets opbygning og vil gerne stå som kontakt mellem bestyrelsen og dette udvalg. Anne Grethe Mathiesen havde luftet tanker om et eksteriorudvalg bl.a. til "dommeruddannelse" angående bedømmelsen af racen. LF mente, man kunne sætte en annonce i bladet og lade folk melde sig til et sådant udvalg. RC og NB mente, at vi kun bør søsætte et udvalg ad gangen, og derimod kunne man så give hvert bestyrelsesmedlem et ansvarsområde istedet.

Ansvarsområdene blev fordelt således: NB (helbred/avl/sundhed), AR (aktivitets-/regionskoordinator), RC (blad/adfærdsproblemer), LF (overblik/ekstern kontakt/udstilling), JS (RR-dag). Derudover blev det oplyst, at bestyrelsen kan henvende sig til Elisabeth Svendsen ang. Iydighed/schweiss m.m.

Regionsområderne administreres af: Region 1: Sven Erik Christensen, region 2: Helle Lauridsen, region 3: Benta Dons Møller, region 4:

, region 5: Janne Hansen og Kirsten Errebo, region 6: John Ruager.

Ad 4. RC havde en ide om en dyrlægebrevkasse i RR-bladet. Vedtaget. Derefter fik RC lov til at oprette en redakti-

onsgruppe under bladudvalget til de hurtige beslutninger. På baggrund af en invitation til en snarligt afholdt Country Fair 96, ønskede man i bestyrelsen at væbne sig til næste års Country Fair i god tid. Hvad med årets jagthund? Elisabeth Svendsen blev bedt om ideer til pointsystem samt evt. fremmelse af jagten.

Ad 5. Blev faktisk behandlet under 3.

Ad 6. Stedet blev diskuteret, og man ville tilsidst prøve at høre forskellige kroer. Svend Erik Christensen ville gerne skaffe sponsorer. Tilmeldelsesgebyr blev for hvalpe kr. 75,00, for voksne kr. 125,00 samt for barn+hund kr. 25,00. JS og RC arbejder på sagen.

Ad 7. Et brev fra DKK Sundhedsudvalget d. 6. maj 1996 (bilag 2) blev behandlet. Bestyrelsens holdning er uændret, at sinushvalpe for egen skyld og for køberes skyld bør aflives ved fødslen. Samtidig ønsker vi, at en dyrlægeattesteret sinusattest SKAL medfølge de til DKK indsendte stambogsdokumenter. Tatovøren skal holdes langt udenfor. Brev til DKK (bilag 3) - OK.

Ad 8. På et spørgsmål fra AR, fortalte RC at bladet udkommer ca. 6 uger fra deadline. RC havde iøvrigt konstateret, at nordmændene var meget interesseret i nogle sider i vores blad, da de ikke selv havde noget. Det blev drøftet, at skandinaviske lande kan købe nogle sider i vores blad. Dette kunne gøre bladet meget mere interessant og måske billigere for os. RC ville forhøre sig i Norge, Sverige og evt. Finland.

Ad 9. Enkelte bøger blev præsenteret - sælges gennem JS. Et tilbud fra Australien blev læst op, men det lød dyrt, når vi nu ikke fik bøgerne til gennemsyn, så LF ville forhøre sig om Sverige evt. ville være med i en bestilling.

Referent Niels Barnkob.

Meddelelse:

Bestyrelsen har besluttet at lave et samlet udvalg der skal varetage både udstilling og standard.

Formand for dette udvalg er Anne-Grethe Mathiesen.

Til dette udvalg søges interesserede.

Nogle af de emner som man kunne tænke sig behandlet er:

Gennemgang af FCI-standard.

Samle materiale om standarden.

Gennemse A. Schrattenholz video om racens standard.

Bruge disse informationer til et debat-oplæg i bladet.

Forsøge at få rettet graverende fejl i standarden, samt lave et oplæg til verdenskongressen i Holland om 4 år.

Hvis du er interesseret i dette arbejde så kontakt enten bestyrelsen eller Anne-Grethe Mathiesen

Klubben søger

- Klubben mangler en rejse skrivemaskine, er der nogen der har en nyere model stående, eller har lyst til at sponsere en ny.

- Klubben mangler stadig ca. kr. 850,- til et edb-program, til registrering af vores hunde.

- Klubben/bladet mangler sponsorer som vil hjælpe med gaver til udstillinger og andre arrangementer, samtidig mangler bladet annoncører, som kan holde bladets omkostninger nede.

Til dette søger klubben medlemmer der har lyst til hjælpe med få firmaer og privatpersoner til at „hoste“ op med hjælp til klubben.

Er det noget for dig, så kontakt bestyrelsen.

Telefon sex

Igennem mere end et år har en person generet forskellige opdrættere med telefonopringninger, angiveligt om hvalp, men meget hurtigt drejede sig om avanceret sex.

Vedkommende er blevet meldt til politiet.

vær opmærksom hvis vedkommende ringer.

Det drejer sig om: Tage Sonnesen
Spangsvej 44
9760 Vraa
Tlf.: 9898 8370

Klubben sælger

Sweatshirt, blommemarvet med hvidt tryk 'Rhodesian Ridgeback', str. S (Kun få tilbage)kr.125,00

T-shirt, grå med RR-hvalp på brystet. str. S	kr. 110,00
Nøglering, plast med rødt logo	kr. 15,00
Nøglering, porcelæn med logo.....	kr. 25,00
Revers-nål, „guld”	kr. 20,00
Gule „Løvehoveder”, 5 cm. i diameter (f.eks. til revers)	kr. 5,00
Transparent klistermærke 11,5 x 16 cm. med hvidt eller sort tryk til ind- eller udvendig montering.....	kr. 20,00
Rundt stofmærke. diameter 7,5 cm. grøn baggrund	kr. 30,00
Hvid bagrudestreamer med sort tryk.....	kr. 30,00
Hvidt krus med sort logo	kr. 50,00
Vinglas med sort RR logo	kr. 45,00

BØGER

"Läs din Ridgeback" af Stig G. Carlson (Svensk)	kr. 90,00
Skal det være en Ridgeback (folder)	kr. 5,00

Alle priser er excl porto.

Bestilles hos kassereren:

**Annette Roed Olesen
Østbirkvej 34
8700 Horsens**

Se her

**Det er lykkedes RRK at fremskaffe 25 stk
Rhodesian Ridgeback kalendere for 1997
de sælges for kun kr. 50.00**

Skynd dig, først til mølle...

HVAD DER VIDERE HÆNDTE - ELLER MERE RÆS I BJERRINGBRO

Af Helle Lauridsen

Sommeren var godt undervejs, vi havde trænet adskillige gange, nogle af hundene havde virkelig fattet hvad det hele drejede sig om og der var kommet fart over feltet. Så en dejlig juni lørdag blev vi spurgt: "kunne I ikke tænke jer at lave opvisningsløb på onsdag, det er banens midsommerfest?"

"Tjah og hvorfor ikke - det kunne da være meget sjovt". Onsdagen oprandt, i det fine katalog vi fik ved indgangen stod der: Ottende løb: Specielt opvisningsløb med ny hunderace: Rhodesian Ridgeback! hmmm, SÅ var der ingen

vej tilbage. Først tilbragte vi et par timer med at se på greyhound løbene - flot er det når seks hunde løber af al magt og det lykkedes da også undertegnede gentagne gange at spille mine hårdt tjente penge væk på en flot udseende hund - faktisk var det som regel de små tynde tæver der vandt.

Sjette løb, nu var det vist på tide at gøre sig parat, ned i bilen og ud med hunden der dirrede af spænding - det havde været hårdt for hende at sidde derinde og høre "haren" køre rundt. Vores træner kom med de stærktfarvede nummerdækkener, dem skulle de lige have på inden præsentationen. Jotak, men

der var ikke nogen der havde forklaret Furu, at for at være "rigtig" væddeløbshund skulle man have HE-
STEDÆKKEN på! Hun opførte sig faktisk noget

nær en vild hest før det endeligt lykkedes mig at knappe dækkenet om hende. Det var første hurdle overstået, den næste, den med mundkurven var noget nemmere, det havde hun trods alt prøvet før og vidste, at nok var den væmmelig, men den betød LØB.

Langt om længe var alle tre hunde - Gozzi, Eleya og Furu - parate til fremvisning foran tilskuerspodiet hvor ca 200 mennesker skulle kigge nærmere på dem.

Og SÅ var det endeligt tid - hundene i boksene, nåja nu var det jo Ridgebacks så heller ikke det gik uden problemer, Gozzi kunne ikke BEGRIBE

hvorfor hun skulle i den lille kasse når haren var lige DÉR.

Og så lykkedes det, lågerne sprang op og hundene var i gang - ja det vil jo sige at Furu kom baglæns ud, hvordan hun havde fået sig vendt i den smalle kasse er en gåde. Ihvertfald var hun en god afstand bagved de to andre og det gik fint - tre smukke hunde i fuldt firspring - indtil Furu i det første sving indhentede Eleya, sprang ind foran hende og stoppede hende med halen oppe og forkroppen nede: skal vi lege? Mens Gozzi i ensom majestæt fuldførte

løbet.

Det skal siges til tilskuernes ros, at de ikke råbte BUH og at der (forhåbentligt) var flere der tog det mere som et muntert indslag en som en skam for banen.

Men røde ører var der ihvertfald een der havde, da vi bagefter skulle op på podiet og modtage vores premier - røde roser som banen havde købt til os.

I løbet af sommeren er det blevet til flere gode træningsstunder - adskillige nysgerrige Ridgeback ejere er faldet forbi og en enkelt blev så glad for det, at han tog ideen med til Sjælland, hvor der nu er omkring 6 hunde på banen. Men herom andetsteds i bladet.

At banen ikke helt er bygget til hunde af Ridgeback størrelse og styrke måtte Gozzi sande, da hun en dag sprang "en lille bitte smule" op af det omgivende hegn. Så nu har Midtjysk Greyhound Væddeløbs bane fået et nyt og stærkere stykke hegn.

Der vil være træningsløb den 25. september og 9. og 23. oktober.

Kontakt Jørgen på tlf. 86 22 15 02 senest et par dage før.

Hastighed:

Ridgeback 303 m på 24,6 sek (44,3 km/t) (tid taget under træning)

„DEN LØBER SGU DA' STÆRKT“

EN FORBAVSET TILSKUERS BEMÆRKNING TIL RR IN ACTION.

Vi fik, i vores sommerferie, mulighed for at prøve baneløb med vores RR Zua i Bjerringbro.

Da vi ankom viste Zua ikke den mindste interesse for, hvad der foregik på den anden side af hegnet. Alt hun var interesseret i var alle de underlige hunde, som peb og hoppede for at komme ind på den anden side (Her inkl. et par "garvede" RR'ere!).

Så kom turen til Zua. Mon hun overhovedet gad løbe efter et stykke hare-skind på en forhenværende motorsav? Det ville ikke være første gang, hun blot vendte sig om for ligesom at sige: "Sig mig lige engang...Er I stadig ikke klar over, at jeg er en Ridgeback?". Hun var alligevel for interessant, og Zua

gange- alle 3 gange startet udenfor box og på en distance på 400-450 m.

På banen i Hedehusene må en stor hund, som RR'en, først løbe længere løb, når den er 24 måneder gammel. Dette er én af flere regler omkring løbet for at sikre, at hundene er 100% sunde og raske og blot nyder "harejagten". Alle forholdsregler bliver taget i forbindelse med hundeløb, men en god regel er, at iagttage din hund: Er den i god fysisk form? Puster den meget efter et løb? - Og ikke mindst dagen derpå at se og føle på hunden: Er den øm? Er skuldrene hårde? Går den stift? o.s.v. Ikke alle hunde er jo nødvendigvis bygget til løb! Det er en vurdering, man selv må lave som ansvarlig hundeejer.

udnyttede muligheden for på lovlig vis at jage den. Hun løb i flot stil de 450 m efter haren, og begejstringen ville ingen ende tag, da hun stolt som en pave, vendte tilbage til udkigsposten bag hegnet. Der er ingen tvivl om det: Hun elsker det.

For at dette ikke blot skulle blive et ferieeventyr for os på Sjælland, har vi taget kontakt til en bane i Kallerup v. Hedehusene, som var meget spændte på at se RR'en i aktion. Vi tog derned for at løbe en onsdag aften, og vi kan kun sige, at folk var imponerede. En ting alle var enige om var, at dem måtte vi have nogle flere af.

På trods af at RR'en hovedsageligt har sin force i langdistance-løb, gør den sig utroligt godt på løbebanen. Nu er der ingen, der skal frygte, at deres RR skal leve op til Greyhoundens 90 km/t. Alt bliver mere eller mindre tilpasset din hund; startmåde, fart og distance.

Zua, vores RR, er foreløbig startet 3

RIDGEBACK KLUBBEN PÅ INTERNETTET

Der foregår i øjeblikket bestræbelser på at samle alle danske specialklubber på ét sted på internettet.

I den forbindelse ønsker Ridgeback klubben selvfølgelig også at være repræsenteret. Igennem det sidste halve år har klubben været repræsenteret 2 steder, nemlig, på Johannes Knigges og på René Caspersens hjemmesider.

Ved at benytte den nye mulighed, vil klubben få et fast sted, hvor der samtidig er adgang til andre specialklubber og anden information som har med hundeverdenen at gøre.

Alle hjemmesiderne vil være opbygget efter samme skabelon og bl.a. indehold information om racen, klubben, arrangementer og meget andet.

Derudover vil der være en kommerciel sektion, hvor racens opdrættere kan være repræsenteret. Her vil man også kunne finde en aktuel hvalpeliste.

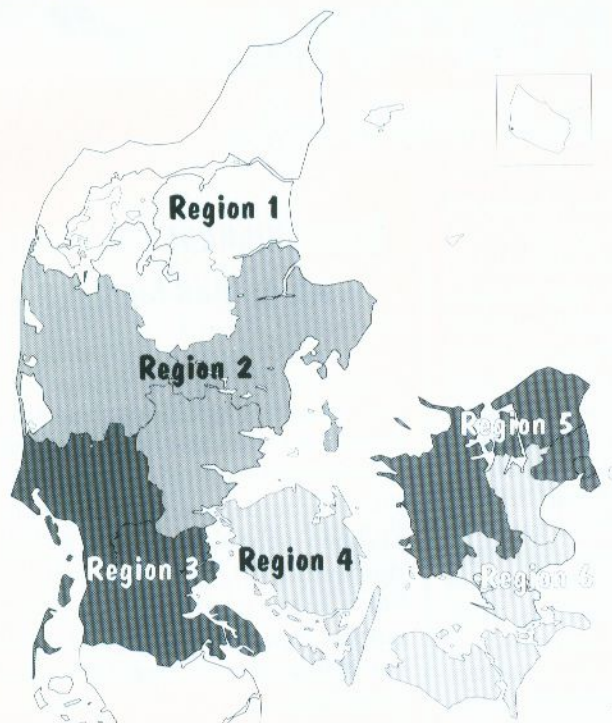
I dag har mere end 100.000 danskere adgang til internettet og dette tal stiger voldsomt, mange mener at indenfor de nærmeste år vil alle danskere på en eller anden måde have adgang til internettet.

I introduktionsperioden af det danske „hundeweb®“ tilbydes annoncering for klubbens opdrættere til en pris af kun kr. 260,- ekskl. moms for et år, med i denne pris er fri optagelse på hvalpeliste.

RRK regner med at være klar med vores bidrag i løbet af oktober måned.

For Ridgeback opdrættere er dette et tilbud som er værd at overveje.

René

Region 3

MENTALTEST

FOR RHODESIAN RIDGEBACK

Lørdag den 19. Oktober kl. 11.00 afholdes der mini-mentaltest og foredrag i Bording. Mød op til en rigtig spændende dag, hvor der lægges ud med en test på 2-3 Ridgebacks. Disse hunde bliver optaget på video. Publikum følger med rundt på banen, og oplever på nærmeste hold hvor forskellige hundene reagerer. Som en dommer sagde: Ingen kender sin hund før den har været igennem testen. Derefter holdes en kort frokostpause, til medbragt mad, og mentaltestdommerne Frank Pilegaard og Orla Knudsen lægger ud med at fortælle om testens formål og dens opbygning. Vi ser på formiddagens videooptagelser, og Frank Pilegaard fra Dansk Hovawart Klub viser video fra en lidt barsk finsk test, samt fra en hvalpetest på 7-8 ugers hvalpe. Mentaltesten kommer oprindeligt fra den svenske hundeskole, og har i ca. 20 år indgået i Rottweilernes avlskåring her i landet. Dansk Hovawart Klub afholder 2 gange årligt mentaltest efter samme opbygning, samt en kuldfremstilling for 12-18 måneders hunde. Resultaterne fra voksne hunde der har gennemgået mentaltesten, vil kunne bruges i en kritisk udvælgelse af fremtidige avlshunde. Vi kommer ikke uden om, at der i vor race findes en del usikre temperamenter. Uanset om det skyldes en kombination af arv og miljø, kan man sikkert ud fra mentaltestens graderingsskema, og dommernes mundtlige kritikker arbejde på at styrke eller dæmpe eventuelle svagheder. Måske kan denne dag blive optakten til en rigtig mentaltest.

Regions og Aktivitets koordi-
nator:
Annette Roed Olesen
Østbirkvej 34
8700 Horsens
Tlf 75 65 68 82

Region 1
Sv.-E. Christensen 86 99 72 39

Region 2
Helle Lauridsen 86 26 14 12

Region 3

Region 4

Region 5	
Janne Hansen	42 17 82 67
Kirsten Errebo	36 30 99 62

Region 6	
John Ruager	46 15 45 47

På denne/disse sider vil arrangementer fra regionerne blive offentliggjort. Ydermere vil arrangementer som foregår ude lokalt også fremgå på disse sider.

Har du kendskab til arrangementer der foregår i dit lokale område, så skriv til redaktøren.

tig mentaltest for Ridgebacks til foråret.

Tilmelding til mentaltest og foredrag
til:

Michael Sørensen,
Slippen 16
7441 Bording
tlf 86 86 90 47
senest d. 13. Oktober

Pris for hele dagen kr. 35,00 pr. person
Eventuelle spørgsmål til ovenstående
til:

Benta Dons Møller
tlf. 74 55 29 09

Region 2

DE AFRIKANSKE RØDDER

Lysbilleder og snak fra og om området, hvor Rhodesian Ridgebacken stammer fra - det sydlige Afrika.

Hos:

Helle Lauridsen
Hougaardsvej 21
Lørdag d. 16/11 kl. 15

Tilmelding pr telefon til Helle Lauridsen

Region 5

AKTIVITETER SJÆLLAND !!!

I skrivende stund er vi midt i september og har på nuværende tidspunkt haft 3 møder. Vi har været meget glade for, at så mange har deltaget i vore møder og at så mange har ytret ønske om at være aktive.

I august var vi til skue i Gilleleje med madkurv - dette skue bliver holdt d. 1 søndag i august hvert år - dette vil være en af de faste udflugter på vor aktivitetskalender.

Ligeledes er skuet på Bakken - Kristi-himmelfartsdag, en fast udflugt. Den 10.8.96 var vi hos Bitten & Jesper. Her lå 7 RR og slængende sig i haven, det var et dejligt syn.

Her blev vore ønsker forelagt og vi blev enige om at mødes 1 gang om måneden hvor vi skiftes til at stå for arrangementerne, det vil bl.a. sige at det ikke kun er i Nordsjælland aktiviteterne foregår, i det ny år skal vi bl.a. en tur til Ringsted.

D. 1.9.96 var vi i Vedbæk hos Sandy, Anni, Flemming og Mormor, det var en dejlig dag, hvor familien Nemgaard Pedersen stod for et meget fornemt traktament.

Berit fik hunde og folk aktive med aktiveringsøvelser som alle havde meget glæde af, så næste gang glæder vi os til at se hundene gå zik zak, lave ottetaller, trille, bukke og meget mere - lidt ringtræning blev der også tid til.

I oktober skal vi til hundevæddeløb i Hedehusene - dette står Rikke & Johannes for. Telf. nr. 38 74 3121

I november skal vi ud og gå en efter-
rårstur med hundene i Dyrehaven det-
te står Mette & Jørgen for. Telf. 3135 58
63

December & Januar holder vi fri.
Onsdag d. 6 februar kl. 19. - DCH NI-
VÅ, Møllevej (ved Jernbaneviadukten)
Foredrag af Lise Kongsø

Ledereskab
Spørgetid vedr. hunde
Lise er uddannet kredsinstruktør og
adfærdskonsulent hos DCH i Nivå.

Vi glæder os til at se dig
ring og hør nærmere

Berit Nielsen
Bitten Bach

Tlf. 49 19 36 32
Tlf. 42 57 27 76

TYSON VAR EN STRESSET HUND

Af Dorte Maindal

Det kræver masser af tålmodighed og meget arbejde at kurere en stresset hund, men det kan lade sig gøre

Tyson er en schæferhan på fire år. I dag fungerer han næsten normalt - men sådan har det bestemt ikke været altid.

Tyson og jeg startede på hvalpehold i DcH-Nivå, da han var fem måneder. Når træningen på hvalpeholdet var gennemført, var det også slut med træning i DcH - troede jeg.

Allerede den første dag på hvalpeholdet oplevede jeg, at Tyson gøede uafbrudt, så snart han var ude af bilen, hvilket jeg havde det dårligt med. Vrisne kommentarer og blikke fra træner og holdkammerater udeblev ikke, men jeg blev uanfægtet ved og havde den fornøjelse at ende på en flot andenplads i afslutningskonkurrencen på hvalpeholdet.

Trods min gøende hund fortsatte jeg på C-hold, og min tredje træner fik øje på min hunds problemer. Tyson havde det lige så skidt som jeg - han var stresset.

Konsulentråd

Træneren og jeg kontaktede sammen en konsulent i DcH. Her fik vi rådet at stoppe al jagtleg og erstatte med korte gåture, findeleg og næsarbejde i det hele taget. Tysons selvtilid skulle bygges op ved balanceøvelser på træstammer, store sten og andet.

Min træner gjorde fantastisk meget for Tyson og mig. Bl.a. mødtes vi en time før resten af holdet for at arbejde med spor og feltsøg for at dæmpe Tysons energi inden den egentlige træning.

Mit næste problem opstod, da træneren skulle overtage et videregående hold, som vi ikke havde kvalificeret os til endnu. Jeg fik ikke samme hjælp fra min næste træner og følte mig meget alene med problemerne.

Helt alene var jeg nu ikke, for de havde hørt om mig så langt væk som i Roskilde, hvorfra jeg fik tilbudt at komme med Tyson og få råd og vejledning fra en erfaren træner. Der var diagnosen imidlertid en anden - Tyson var hyperaktiv - og jeg var mere forvirret end hjulpet.

Undervejs fik jeg den lyse ide at få en ny hund - for træne ville jeg - men min

bedre halvdel, Allan, ville kun gå med til det, hvis Tyson blev aflivet - og det nænnede jeg ikke.

Min redningsmand

Jeg var i mellemtiden blevet trænerspirant i DcH-Nivå, og på et kursus kom jeg i forbindelse med Flemming Christensen fra DcH-Rørvig/Nykøbing Sj. Flemming foreslog kontaktøvelser, spor, alt næsarbejde og noget nyt: Tyson skulle have sin mad spredt ud i haven og selv søge det op for at bruge noget af sin energi. På træningspladsen skulle jeg aflede, hver gang han gøede, ved at smide godbidder i græsset og sætte ham til at søge.

Senere tilbød Flemming, at jeg kunne komme til Nykøbing hver 14. dag for at træne der sammen med en lidelsesfælle. Det viste sig at være en god ide.

Det gik langsomt fremad, men vi blev opmærksomme på to andre problemer. Når vi gik tur med Tyson i snor, gøede han arrigt af andre hunde. Behandling: At smide godbidder og bede ham søge. Først på lang afstand, senere tættere og tættere på.

Det andet problem var, at vi ikke måtte røre Tyson, når han sov. Flemming foreslog at tage Tyson med i sengen, men her sagde Allan fra. Altså indrettede jeg min seng på gulvet og lakkede Tyson til mig, og det gik gradvist bedre. En aften, vi havde været i byen, havde Allan fået lidt for meget at drikke og sov fast. Ubemærket lagde Tyson sig i sengen og der har han ligget siden.

Kontakt

En dag under træning skete der en forandring. Hidtil havde Tyson konstant snuden i jorden under lineføring, men den dag fik jeg kontakt med ham. Alle klappede, og jeg svævede på en lyserød sky - jeg husker det stadig.

Arbejdet med Tyson begyndte at bære frugt. Jeg kunne mærke forandringerne, de andre træner kommenterede fremskridtene, og jeg blev gladere og gladere for min hund.

I 1995 tog vi hul på konkurrencedeltagelse, og da det gik helt pænt, satte vi os et forsigtigt mål: at opnå B- opryk-

ning i løbet af året.

Jeg var blandt de heldige, der kom med til Vandel, og det gav en masse. Efterhånden som ugen gik, lærte Tyson at slappe af sammen med de andre hunde på holdet og at holde mund, når træneren talte. Metoden var en ekstra lang line til træneren. Efter et par hug i den lange line tav Tyson, og senere hjalp det blot at give ham to liner på, også når han stod bundet, men vi lærte mange andre ting i ugens løb, som siden hen har givet pote.

Halv oprykning

Det viste sig allerede til den første lokalkonkurrence efter sommerpausen. Jeg følte, det var gået godt, men havde alligevel sommerfugle i maven, da resultaterne blev læst op. Jeg havde regnet med, at vi fik omkring 80 point, men det blev 107,5, nok til en halv oprykning. Jeg var simpelthen så glad, at jeg ikke kunne holde tårerne tilbage - alt mit arbejde var ikke spildt. Den anden halve oprykning fik jeg allerede ugen efter ved en kredskonkurrence, og jeg var stolt.

TAK

Der er mange, jeg takker for deres opbakning, skulderklap og små positive bemærkninger. Det varmer og får en til at fortsætte, selv om man mange gange har haft lyst til at opgive det hele. Specielt takker jeg Marianne Kørbing, DcH-Nivå, som startede det hele og altid har stået til disposition.

Min tak til Flemming Christensen kan ikke siges med ord. Uden hans hjælp var jeg aldrig nået så langt, og spørgsmålet er, om jeg ikke havde opgivet.

Min artikel skulle gerne fortælle andre hundeførere, som har et problem, større eller mindre, at det godt kan lade sig gøre at rette op på det. Det kræver tålmodighed og en stor arbejdsindsats, op- og nedture, men som regel belønnes indsatsen.

Sakset fra DCH bladet nr.3 juni 1996

NÅR AGGRESSION RETTES MOD ANDRE HUNDE

Af dyrlæge Jørgen Mikkelsen
Åbyhøj Dyreklinik

Det kan somme tider være svært at udrede årsagerne til hundes indbyrdes aggression, når hundene er fra samme hjem. Til tider er aggressionen resultatet af en meget kompleks social situation, som involverer flere hunde og familiemedlemmer.

Nogle hunde vil slå altid, mens andre hunde kun gør det i specielle situationer, som f.eks. når ejeren er tilstede, eller når de er ladet alene, eller når de befinder sig i et bestemt rum. Som regel kan årsagen dog findes i uenighed om eller ændringer i hundenes indbyrdes dominans status.

Utilstrækkelig dominans fra ejerens side over en eller flere af hundene kan være en væsentlig faktor i udvikling af aggressionen. Ejere giver ofte støtte til "underhunden", måske fordi de føler, at det er synd, at den anden hund dominerer så kraftigt, men netop denne støtte animerer underhunden til aggression. Jostørre forskel i "rang", der er mellem de to hunde, jo mindre risiko er der for, at de strides.

Hundeverdenen er som et kastesystem: Udemokratisk, ulige og unfair for mange af dets individer.

Hvordan problemerne kan tackles

Ejeren bør forøge sin dominans over begge hunde. Dernæst må man forsøge at øge afstanden mellem de to hundes "rang" eller plads i det hierakiske system.

Man bør derfor til stadighed forstærke dominansen hos den hund, som er den naturligt dominante i forvejen. Det kan f.eks. gøres ved, at man altid først giver mad og belønninger til den dominante og lader den underdominante hund få sidst. Det er vigtigt at undlade al belønning af dominant adfærd udvist af

den underdominante hund.

Kastration eller hormonbehandling af den underdominante hund kan også være en hjælp. I en periode, hvor man prøver at ændre forholdet til det bedre, er det bedst, at man undgår konfliktsituationer. Først når hieraki-systemet er genoprettet, kan man lade hundene være sammen igen i de situationer, som før kunne skabe konflikter.

Aggression mod fremmede hunde

Når hunde angriber fremmede hunde, ligger der ofte en form for forsvarsaggression bag, men der kan også være tale om "jagtdadfærd" eller aggression mod dyr i bevægelse.

Løsningen for disse hunde er en gradvis "re-socialisering", men en sådan kan være svær at gennemføre, fordi den kræver et nært samarbejde med andre hundeejere.

Det, man gør, er at lade hunden møde andre ikke-krigeriske hunde udendørs i en afslappet atmosfære. Man lader "patienten" føre i f.eks. en flex-line. Får hunden mulighed for meget ofte at møde andre ikke-aggressive artsfæller, er en desensibilisering eller tilvænnning mulig.

Træningen kan meget fint foregå på en træningsplads under en hundekonsulents bevågenhed.

Dominansaggression

Denne adfærd ses hyppigst mellem to hanhunde. Hvis ikke hundene i forvejen kender hinanden som fjender, udspilles ved mødet en række tegn, der tjener til at vise dominans: Der urinafmærkes, løftes hale eller vises børster. Føler begge hunde sig berettiget til dominans, ender det i et slagsmål - hvis ikke hundenes ejere forstår at "læse" deres hunde og afværge slagsmålet.

Befinder hunden sig på eget territorie, som også kan inkludere den lokale park, er aggressionen ofte forværret. Det samme gælder i ejerens nærvær.

De fleste ved, at to hunde, som får lejlighed til at møde hinanden uden snor og væk fra ejerne, sjældent går i kødet på hinanden, hvorimod to hanhunde, som mødes på stien med ejerne ved deres side, ofte udviser en ret voldsom forsvars-aggression.

Hvis man kan forøge sin egen dominans over sin hund, vil den være mindre tilbøjelig til at dominere andre hunde. Samtidig opnår man en forøget kontrol over hunden i tilspidsede situationer.

Når to hunde møder hinanden, udspilles en række tegn, der tjener til at vise dominans: Der urinafmærkes, løftes haler eller vises børster. Føler begge hunde sig berettiget til dominans, ender det i et slagsmål hvis ikke ejeren forstår at "læse" sin hund. Mødet mellem hundene her ser ud til at ende fredeligt.

Vi kan dele adfærden op i A: Aggression fremkaldt af frygt og B: Dominansaggression.

A: Hunde, som ikke har haft samkvem med mange andre hunde i de første måneder af deres tilværelse (socialiseringsperioden) kan have en disposition for adfærden. Også andre hunde, som i en ung alder er blevet angrebet/overfaldet af en anden hund, kan være tilbøjelige til at udvikle adfærden. De reagerer meget forståeligt ved at angribe så at sige forebyggende for herved at holde andre hunde på sikker afstand. Hos nogle hunde er det kun bestemte racer, som måske tidligere har angrebet dem, som udsættes for frygtaggression.

Ligesom beskrevet ovenfor ved frygtaggression kan en desensibilisering, hvor man vænner hunden til at omgås andre, være en god behandling.

Hormonbehandling eller kastration vil hjælpe i langt de fleste tilfælde og kan derfor anbefales, hvis andre midler ikke rækker.

Ejerens ansvar

Det er til enhver tid hundeejeren, som bærer ansvaret for, at hans hund ikke skader andre - såvel hunde som andre levende individer.

Man kan møde mennesker, som benægter, at hunden er aggressiv på trods af, at den udviser en adfærd som beskrevet i denne artikel. "Enhver so hytter jo sine grise", men ved at lukke øjnene for en uheldig adfærd løses ingen problemer.

Modsat er der også mennesker, som straks efter en episode, hvor deres hund har vist en måske uventet aggression, ønsker hunden aflivet.

I begge tilfælde er der brug for en individuel rådgivning, som kan oplyse om årsagssammenhængen og anviser løsningsmuligheder. Også her kommer hundekonsulenten ind i billedet.

Aggression er en naturlig egenskab for en flokjæger, men det, der er vigtigt, er at kunne kontrollere aggressiviteten, så individet kan trives i det samfund, det er en del af.

Sakset fra DCH bladet nr.3 juni 1996

HÆVEDE ALBUER

Hævede albuer, der viser sig som udposninger på forbenene, ses ofte hos store hunderacer. Hævelserne kan variere meget i størrelse fra valnøddestor til størrelse som en mandarin. Hævelsen eller irritationen opstår på grund af irritation af slimsækken, der ligger omkring albueleddet, der så danner for meget ledvæske. Hvis man lægger mærke til, hvordan hunden lægger eller kaster sig på gulvet, vil man se, at den først lægger sig på albuerne, hvorefter den langsomt kører ud til siden, derved kan der opstå en irritation af albueleddet. Hævelsen kan helbredes eller forebygges, ved at hunden altid har noget blødt at ligge på. Der skal være tæpper alle steder, hvor den

ligger, både på terrassen, i hundegården og ikke mindst i bilen. Lægger hunden sig et sted, hvor der ikke er noget tæppe, skal man få den lagt på et tæppe. Det er ikke nok med 1 "plys" hundetæppe, der skal 2-3-plystæpper til, et vattæppe, en gammel dyne eller noget i den retning. En hundepude eller sækkesengen fyldt med flamingo-kugler er noget af det bedste, der er til at afhjælpe problemet. Nogle hunde skal "hjælpes" til at lægge sig på puden, men efter et par forsøg, hvor man dækker hunden af på puden, vil den opdage, at den er lækker og meget hyggelig at ligge i, måske endda bedre end sofaen, og den vil forlange også at få en sækkeseng i bilen. Sækkestolen kan købes på DKK udstillinger og på enkelte specialklubudstillinger eller hos Østrand tlf. 42 15 38 39.

Lone Fritzboer

PÅ VILDSVINEJAGT I NEW ZEALAND

AF JOHN COX

Oversat af Helle Lauridsen

Jagt er min vigtigste fritidsbeskæftigelse og for 14-15 år siden fandt jeg ud af at Rhodesian Ridgeback var den hund, der bedst passede til min type jagt.

Min første Ridgeback var en for stor, men ellers pragtfuld hanhund ved navn Dexter - Shambulia Reimpi fra Shambulia Kennels Bombay Auckland. Dexter vandt to premier på udstillinger og trak sig derefter tilbage fra udstillingsringen for at følge hans kald - JAGT!

2-4 ugentlige jagtture hver vinter i 9-10 år fik Dexter til at udvikle muskler man sjældent ser på en udstillingshund, på sit højeste var han 76 cm høj og vejede i topform ca. 63 kg.

Da Dexter var 22 måneder gammel, tog vi på vores første større jagt. Et fly bragte os ind i bjergene og byttet var Sika hjorte. På det tidspunkt var hjortejagt, det jeg interesserede mig mest for og min hund skulle være i stand til at nedlægge et dyr. Lad mig tilføje, at jeg ved, at mange jægere finder hjortedrivjagt med hunde afskyelig, men hver sin smag. Mit krav til min hund var, at den skulle kunne spore og nedlægge enhver såret hjort, der var sluppet fra mig.

På denne vor første jagt var vi ved at af søge et lovende stykke terræn med rimeligt åbent buskads, da Dexter stak fra mig ud af sigte. Lyden af brækkede grene efterfulgt af klovslag, der forsvandt i det fjerne signalerede, hvad han havde fundet. Til min store overraskelse vendte Dexter bukken og jagede den lige forbi mig og ned ad bakken. Han havde intet besvær med at holde trit med den og efter et par bid i bukkens rumpe, sprang han op og greb den ved halsen.

Efter en kort kamp trak han hjorten bagover ned i et tæt buskads - jeg mente, der var fare for at dyret ville slå ham ihjel og løb i fuld fart for at hjælpe ham. Da jeg kom nærmere gav bukken et mægtigt spring, kom på fødderne igen og forsvandt så i fuldt firspring ned ad den stejle klippeside - med Dexter hængene på halsen.

Jeg kunne ikke finde dem og frygtede det værste for Dexter, men omkring 2,5 time senere kom han meget selvtilfreds og helt uskadt tilbage.

Dexter var exceptionelt god til at følge en luftfært, og skønt knap så dygtig til at følge et grundspor nød vi mange gode jagter gennem årene. Ret snart efter ovennævnte episode ændrede min interesse sig til vildsvinejagt og størstedelen af hans jagtkarriere blev tilbragt forfølgende flæsk!

Som beskrevet ovenfor var Dexter hurtig nok til at indhente både hjorte og vildsvin på trods af hans størrelse og drøjde, men for at være ærlig kunne han kun selv fange grise i meget åben "bush". I det tætte krat, hvor vildsvine gemmer sig på min egn, var hans størrelse et absolut minus. Enhver seriøs vildsvinejæger, som påtænker at bruge Rhodesian Ridgebacks, bør ifølge min mening tage en hund af standard størrelse og kigge efter den lettere, mere senestærke type. Bortset fra det, til at "holde" et bytte var han uovertruffen, jeg har aldrig set nogen anden hund matche ham i styrke, fart, udholdenhed eller snedighed. Uden noget ønske om at nedgøre nogle af de andre pragtfulde racer (eller kryds) jeg har set brugt til at "holde" vildsvin, har de alle manglet snedighed under kampen, hvilket uværgeligt på et stærkt vildsvin har resulteret i en såret hund. Hvorimod en Rhodesian Ridgeback, der, som enhver ejer ved, er en snedig, behændig, fidusmager af en hund, som regel kommer næsten urørt ud af kampen.

Jeg tror at hemmeligheden er at de altid nærmer sig vildsvinet med forsigtighed og venter til det rigtige øjeblik før de går til angreb, hvorimod de fleste Bullterrierere, Boxere, Bullmastiffs og Grand Danois'er glemmer al forsigtighed og bare kaster sig ind i kampen.

Dexter lod aldrig et vildsvin slippe i hele sit liv, han holdt hver eneste et men først når han bedømte tidspunktet til at være korrekt.

Min nuværende hund er Shambulia Man Yarra en syv år gammel tæve fra samme kennel. Jeg kalder hende Shamba. Hun er en meget stærk tæve

og på grund af sin mindre størrelse langt bedre til at fange og indhente byttet i tæt buskads. Hendes hurtighed og smidighed gør det nemt op for hendes mindre styrke.

De fleste vildsvine jægere er enige om at en god hund bør angribe svinet bagfra for at stoppe det, et forsøg på at angribe forfra er håbløst når en vildorme galopperer med 50 km i timen gennem tæt buskads.

Nogle få racer synes at vide instinktivt, at de skal gå efter bagbenene (eller endnu mere sårbare steder!) på deres bytte og alle de Rhodesian Ridgebacks jeg har set i aktion synes at have denne evne. De glammer heller ikke på sporet (en dødelig svaghed i tæt buskads) et vildt brøl er almindeligvis alt hvad man hører, når de går på svinet.

Andre Ridgebacks kan selvfølgelig være anderledes, jeg er ikke ekspert men har gjort disse observationer gennem mange års succesfuld jagt med mine og andres hunde.

På New Zealand er der mange får og det er enhver jagers pligt at gøre sine hunde "fåresikre". Jeg har haft fire racerene Rhodesian Ridgebacks og hver og en har været lette at træne til at holde sig fra fårene. Før i tiden havde jeg adskillige Ridgebacks blandet med andre racer til jagtbrug og skønt mange af dem var fysiske pragteksemplarer, var hver eneste af dem hårde at træne og næsten umulige at gøre "fåresikre". I det hele taget kan blandinger måske fysisk måle sig med en raceren Ridgeback men mentalt er de inferiorer.

Til alle der tænker på at købe en raceren Rhodesian Ridgeback til jagtbrug "GØR DET!" jeg er sikker på at du aldrig vil fortryde det. Og som bonus får du en loyal beskytter og familiehund uden sidestykke.

EN DØGN I DEN AUSTRALSKE "OUTBACK" - ELLER EN NOGET ANDERLEDES JAGTHISTORIE

Af Amanda Bowen

Amanda bor nu Australien men boede i 70'erne i Hvalsø ved Roskilde, hun har fem Ridgebacks.

Det startede om aftenen, "Taka the Terrible" på 8 mdr., blev urolig, gispede, hans mave svulmede op og jeg var bange for han havde fået kolik. Nu er den nærmeste dyrlæge ca. 300 km fra vores Emu farm her i Western Australia, så jeg gav ham selv parafinolie og håbede det hele ville lette af sig selv. Efter en lang urolig nat fik han det bedre og jeg besluttede mig til at han skulle have en rolig dag med små gåture og ingen mad. HA!

Vores farm består af 200 acres "bush" med en pæn kænguru bestand, mine hunde må ikke jage dem - begge parter kunne blive såret eller dræbt, da kænguruer har frygtindgydende kløer på deres enormt stærke bagben og lange kurvede kløer på forbenene. De er nuttede, men langt fra hjælpeløse og selvom de ikke ville være nogen match for en flok beslutssomme Ridgebacks, kunne enkelte af hundene blive dødeligt sårede. Desuden ønsker jeg IKKE at mine hunde skal slå den indfødte fauna ihjel.

Jaja, engang imellem ser min flok en kænguru og begynder på at jage den, men området er stejlt og klippefyldt og en kombination af mine fløjt, manglende sult og kænguru'ens store forspring, får dem altid til at komme tilbage efter et par hundrede meter.

Der er for tiden i den Australske kænguru bestand en virus, der gør dem blinde. Vildtbetjente skyder de syge dyr i hundredevis og det er en stor tragedie. Vi havde ikke haft nogen syge på vores jord men der var mange i området.

Idag fandt vi en.....

En ven og jeg havde taget Taka (for en luftetur) og Mtani (tilfældigt valgt) med ud og samle brænde. Taka lugtede noget på tilbagevejen og ville ikke med.

Vi gik videre mens vi kaldte på ham og jeg kiggede tilbage og så en enorm Kænguru hoppe op tæt på ham og hoppe nogle få meter. Taka gik efter den (han har ikke fundet ud af at jage), men Mtani (min 10 år gamle, trofaste, højest lydighedstrænet, altid HELT pålidelig, har aldrig behøvet en snor eller at blive kaldt på to gange) så kænguruen og spænedes tilbage til den uden at høre mine fløjt. Kænguruen løb ikke og jeg vidste, det måtte være en af de syge.

Jeg så Mtani stejle samtidig med kænguruen og VIDSTE de var oppe og slås. Jeg skreg og skreg, løb og faldt over

som den prøvede at finde og klare sine plageånd. Jeg var lige forfærdet over dens lidelser som tanken om potentielle skader på mine hunde.

Jeg prøvede på at trække hundene væk, men kunne kun gribe en hale adgangen. Jeg så kænguruen slå ud efter Takas ansigt, han skreg og sprang tilbage og det gav mig en åbning for at fare ind og vældte kænguruen. Den sparkede mig på benet men det lykkedes mig at holde den nede med min fod på dens hals. Jeg anede ikke hvad jeg skulle stille op men tog en øjeblikkelig beslutning om at udfri den fra dens lidelser - jeg stod hårdt på dens hals til den holdt op med at trække vejret.

Samtidigt sparkede den stadigt vildt efter mine hunde der prøvede på at bide den. Jeg både skreg og græd nu - jeg har ALDRIG dræbt noget før.

Det føltes som timer jeg stod der, men det tog kun et minut eller to før den døde. Gud ske lov.

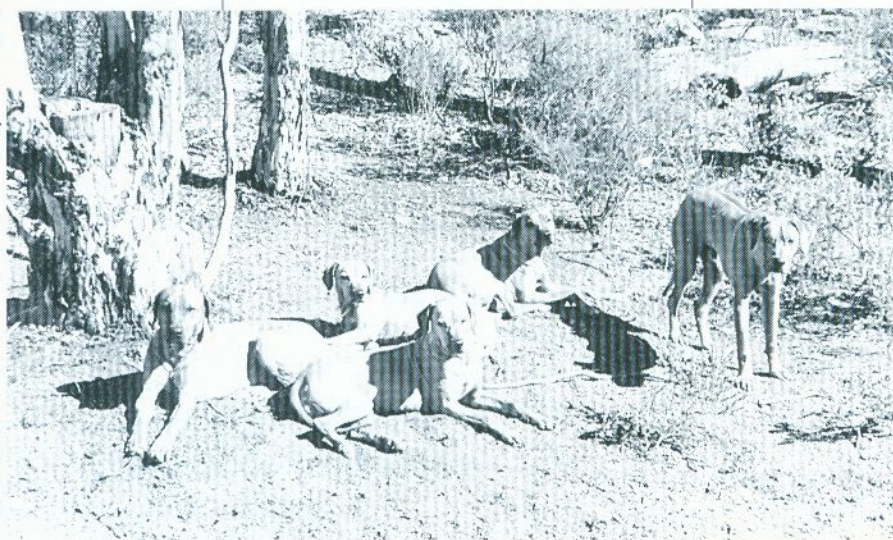
Nu fik jeg tid til at se hvad skaderne var, utroligt nok var kænguruen næsten urørt

(lidt pels manglede men ingen blod) - og vi skyndte os at trække hundene af inden de kunne nyde frugterne af deres kamp.

Mtani var bare SÅÅÅ heldig. Kænguruen var meget tynd og havde tydeligvis været syg et godt stykke tid, ellers ville hun være død. Hun havde en lang bar plet ned langs halsen, ned over hovedpulsåren, men huden var kun ridset. Hendes snude var skrabet og hun har rystet i over to timer, men er eller OK. Taka var også MEGET heldig - han var en mm fra at miste et øje, en lang rift løber fra yderkanten af det. Jeg har iturevne bukser og et imponerende blåt mærke på mit ben og jeg er heller ikke holdt op med at ryste.

Så - hvad har jeg lært? Hovedsageligt at jægeren er der altid, selvom den er skjult af venlighed, træning, trofasthed eller..... Mtani tog det ti år at vise sit sande jeg, og hun døde næsten ved det.

Det var så Taka's stille rekonvalcens dag.

træstammer og klipperstykker, fløjten-de og truende - jeg forventede fuldstændigt at finde hende skåret op fra hoved til hale med involde over det hele - det var en over to meter høj han og han holdt hende med forporterne mens han sparkede hende med bagbenene. Jeg var selvfølgelig fuldstændig hysterisk og Taka sprang ind og ud, nappede og gøede vildt.

Støjen fik de andre tre til at komme spæne fra huset, de væltede hegnet i deres ophidselse, men heldigvis fik min ven fat i Mzuris hale og hang ved som døden selv og Kimba (min gamle pige) var mere interesseret i at æde kænguru lort. Så det var tre mod en, og ingen af dem gav mig den mindste opmærksomhed.

Jeg vil aldrig glemme hvor hjælpeløs jeg følte mig - mine hunde ignorerede mig fuldstændigt og var helt fyldt med jagtens spænding. Den stakkel kænguru var tydeligvis blind og skrækslagen - den blev ved med at falde over træstammer og brase ind i træerne

EN OPLEVELSE FRA UDS- LINGEN I ÅRHUS D. 4.8.96

Undertegnede havde tilmeldt vores tæver i babyklasse.

Pkt. 1: Da vi begge er nybegyndere var vi meget spændte på, hvordan udtalelserne nu lød. Vi ventede på dommeren og blev noget overraskede da udtalelserne kom på skrift det var simpelthen blevet forbyttet!

Vi henvendte os straks til dommerbordet, hvor vores RRR kasserer sad og også havde overhørt disse udtalelser.

Det må da være en formalitet at ændre tænkte vi og henvendte os til ringsekretæren. "Det vil jeg overhovedet ikke lave om på" lød beskeden tilbage.

Det blev ikke ændret...

Pkt. 2: Store Ring skulle starts 16.00. Godt nok stod der ca. tider i kataloget, men noget overraskede blev vi, da det blev annonceret ca. 14.50 at starttidspunktet nu var fremrykket til 15.00.

Vi vidste at flere af vore hunde var på lufteture efter den lange dag, så vi forsøgte at tale med en af udstillingslederne men uden resultat. Grunden var at folk gerne ville tidligt hjem...

Bedste baby blev kåret ca. 1540 og det var med nød og næppe vi kunne deltage.

Et opkald til RRR formanden et par dage efter hjalp ikke meget. Hun kunne fortælle, at hun ikke har oplevet udtalelser blive ombyttet før samt at Store Ring aldrig ville starte før tid når hun var udstillingsleder - og at vi som medarrangerende klub ikke kan ændre udstillingslederens beslutninger.

Vi ringede derefter til DKK for at høre, om der var nogle retningslinjer for det to ovenstående tilfælde.

DKK oplyste, at der var ikke nogle direkte regler for dette og m.h.t. pkt. 1. var det normalt at i tilfælde fejl skulle fejlen udbedres på stedet. De stillede sig uforstående overfor, hvorfor dette ikke var sket.

M.h.t. pkt. 2 sagde man, at det ikke var normalt at starte før tid, men tværtimod blev det mange gange rykket den anden vej.

DKK oplyste derudover at det var RRR

der stod for udstillingen - det var dertil vi skulle henvende os vedr. evt. klager.

Hvad gør man så?

Inger Holmgaard/Nada Nikolic

Kære Inge og Nada, jeg forstår fuldt ud jeres frustrationer, men når man (gudskelov sjældent) bliver udsat for en så inkompetent behandling som i fik, så må man vise sig som den „store“ og trække på skuldrene. Det er dybt forkasteligt at i ikke kunne få ændret jeres bedømmelse, og man burde kunne forlange en ordentlig behandling, når man ofrer tid og penge på at udstille sin(e) hund(e), men bestyrelsen står magtesløs i den slags situationer, og kan ikke gøre andet end at konstatere hændelsen.

Med hensyn til de afsluttende bedømmelser, har klubben pointeret overfor udstillingslederen at det ikke duer, at starte bedømmelsen før tid. Det er gjort ud fra betragtningen om at man aldrig starter før en cirkatid. Men som du selv skriver, så er det ikke noget som vi har været ude for før, så idet vi håber det forbliver en enlig svale, vil bestyrelsen ikke foretage sig andet.

PBV

René Caspersen

ÅBNE SPØRGSMÅL TIL LEDEREN I

R.R.-BLAD NR. 2:

1. Hvem påstår, at man ikke kan have interesse for hundene, selvom man er interesseret i et lovsæt, der er gennemarbejdet og korrekt?

2. Nok vedtog man på generalforsamlingen, at man kun måtte avle på HD-frie hunde, samt at alle avlshunde, med tilbagevirkende kraft! Skulle have fotograferet albuerne. Har man fra DKK's side fået bekræftet, at disse vedtægter er i overensstemmelse med avlsudvalget i DKK?

3. Hvad er en "grim" Ridgeback?

Er det ikke sådan, at man i avlsarbejde, sommetider er nødt til at gå ét skridt tilbage, for at komme to skridt frem? Udtrykker ordet "grim" ikke netop den holdning, at man kun ser på hundens udseende, uden at skelne til andre egenskaber hos racen?

Vi syntes det er i orden at skabe en debat gennem en leder, men det bør nok overvejes meget nøje, hvordan det formuleres på skrift. Den er forhåbentlig et værktøj til brug for åben snak og holdning omkring hundens standard, ikke til at forulempe og i værste fald

være med til at få klubbens medlemmer til at melde sig ud.

Vi føler (berettiget eller ej), at der med denne leder, er sat et stort spørgsmålstegn ved vores opdræt, vel vidende, at den generelle holdning i klubben er, at vores avlshan er for stor og navnlig for lys.

Vi vil gerne påpege, at vi har snakket med flere folk, som har kendt til racen, fra de (hundene) kom til Danmark efter krigen. Dengang var originalfarven standarden lys! Endvidere er de (hundene) stadigt meget lyse i visse dele af Afrika.

Med disse spørgsmål, vil vi nok engang understrege vigtigheden af, at man ikke kun koncentrerer sig om hundens udseende, men lige så meget om dens temperament.

Vi ser frem til at se både oplægget til denne standard/temperaments-debat såvel som svarene på vores spørgsmål i det kommende R.R.-blad.

Hilsen

Gitte & Svend-Erik

Kennel Ni Kanzi

Indehavere af et, formodet, maskulint gadekryds.

Svar:

ad 1. Ingen

ad 2. Der er endnu ikke kommet svar fra DKK omkring avlsrestriktionerne.

ad 3. Som jeg skrev i min leder og som I åbenbart er enige i, mener jeg at det næste skridt der skal tages, for at forbedre racen, bør være omkring temperamentet. Men enigheden ophører, hvis I mener at man helt skal glemme udseendet og kun se på temperamentet. Det jeg mener man risikerer er, at vi ligesom indenfor f.eks. Schäfer og andre brugshunde racer, får en opdeling af racen, således at der vil komme en brugsfraktion (opdrættere der avler kun med brugshunde for øje) og en udstillingsfraktion (opdrættere der avler kun med udstilling for øje). Avlsresultaterne kommer naturligvis hurtigere hvis man fravælger avlskriterier, men jeg mener at vi skal tage den lange vej og dermed få en hel hund. I bund og grund tror jeg nu vi er enige: Udseendet er ikke vigtigere end temperamentet, men temperamentet er nu heller ikke vigtigere end udseendet.

Jeg har intet sagt, end ikke antydning om farven eller størrelsen på Jeres hund.

René

Endnu nogle flotte hvalpe

mangler nyt hjem

Salgsklare
d. 20/9

MOR : IBAS SELA SHUGHULIKA

FAR : THORHUSETS PEACOCK SHAMAN

Begge med et virkeligt godt temperament og fine udstillingsresultater.

Marie og Henning Ølgaard Bloch

Knoldeflodvej 25

6800 Varde

Tlf. 7522 0457

Resultater til årets brugshund

Ekvipage	Res. nr.	Sted	Resultat	Max.	Points	Klasse
Bitten Bach m.	1	Nivå lokal d. 8/9	193,0	200	96,5	DCH kl. B
Kitoto Azizi Bakela	2	Kalundb. d. 18/8	187,4	200	93,7	DCH kl. B
	3	Nivå lokal d. 24/3	185,6	200	92,8	DCH kl. B
IALT					283	
Florence Mc lean m.	1	Vadum d. 9/6	92	100	92	DKK kl. 1
Torhusets Faichild Mellow	2	Sabro d. 27/7	92	100	92	DKK kl. 1
	3	Aars d. 5/5	86	100	86	DKK kl. 1
IALT					270	

Stadig kun to hunde på lydighedsbanerne!!!

Hvis du træner din hund i en brugsgren hvor der er et maximalt opnåeligt antal points, kan du deltage i konkurrencen om årest brugshund. Du skal bruge tre resultater, men du må gerne sende flere ind, det er så de tre bedste der tæller. (I DCH tæller nu også lokalkonkurrencer med)

Både prøver og konkurrencer tæller med, men dommeren skal dog være autoriseret indenfor den aktuelle brugshundegren.

Send kopi af dommerseddel til:

Christina Hanghøj
Skørpingevej 29
2673 Rødvig Stevns
Tlf. 53 70 73 50